

det for nogle områder, der er vitale, og som man ikke vil have brugerbetaling på? Det vil vi godt have defineret.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Først til hr. Frank Dahlgaard, der spørger, om vi kan opretholde den solidariske skattefinansiering, og henviser til euroen og til, at der i en række af de øvrige lande i EU er et andet forsikringsprincip.

Dagpengene blev nævnt, og til det vil jeg godt sige, at jeg mener, man godt kan opretholde ordningen. Vores arbejdsløshedsdagpengeordning er jo også en forsikringsordning, og det har efter min vurdering ikke noget med euroen at gøre, at vi kan have en anden finansieringsordning i Danmark. Der findes jo allerede i dag overgangsordninger, når arbejdstagere bevæger sig fra Danmark til et andet EU-land eller omvendt.

Jeg vil godt medgive hr. Frank Dahlgaard, at det er ikke altid, brugerbetaling er solidarisk. Hvis man prøver at gøre op på indkomstgrupper, hvem det er, der i virkeligheden får tilskud, tegner der sig ikke noget klart billede af det. Men man må sige, at på de områder, hvor der er nul brugerbetaling, sikrer det, at folk, som har ingen eller kun lave indkomster, også har lige adgang. Det gælder f.eks. i vort uddannelsessystem og på sygehusområdet. Så der kan ikke gives noget svar på det spørgsmål, for man kan ikke sige noget præcist om det efter de undersøgelser, jeg har set.

Så vil jeg godt sige til fru Yvonne Herløv Andersen, at hvad KL og Anker Boye udtaler, tegner ikke Socialdemokratiet. Det må stå for den tværpolitiske KL's egen regning.

Med hensyn til spørgsmålet om arbejdstagerbidrag og arbejdsgiverbidrag til finansieringen sker for mig at se en del af den finansiering, man kræver op i de andre EU-lande, i større omfang ved bidrag fra arbejdsmarkedets parter. Det svarer i virkeligheden til det arbejdsmarkedsbidrag, vi har indført i Danmark til at finansiere en del af de samlede udgifter. Vi trækker dem jo i virkeligheden også hos arbejdsgiverne eller i forbindelse med lønudbetaling – eller om man vil, som det er blevet påstået, som en bruttoskat. Men det er da muligt, vi skal gå længere ad den vej.

Så spørger fru Jette Gottlieb, hvor grænsen præcis går for ...

Formanden:

Det kan vi desværre ikke nå i denne omgang.
Hr. Flemming Kofod-Svendsen.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil komme med to eksempler for at finde ud af Socialdemokratiets kriterier for brugerbetaling.

Jeg vil begynde med bibliotekerne. Jeg er selv en af dem, der har benyttet bibliotekerne utrolig meget, så det har været en kæmpefordel for mig, at der har været gratis bogudlån. Så er der nogle, der har en dårlig ryg og har meget brug for fysioterapi, og det kan blive meget dyrt for de pågældende.

Min fornemmelse er, at det i højere grad er folk i højere indtægtsgrupper, der bruger bibliotekerne, mens der er mange med et fysisk hårdt og næppe højt betalt arbejde, som har brug for fysioterapi. Jeg kunne have lyst til at få Socialdemokratiets vægtning af de to områder, hvor det ene er gratis, mens det andet har en høj brugerbetaling. Hvordan er principperne, når det ene har den høje brugerbetaling, og det andet er gratis?

Jette Gottlieb (EL):

Nu blev den socialdemokratiske ordfører jo reddet af gongongen, men jeg spurgte faktisk ikke om den præcise afgrænsning. Jeg spurgte efter principperne.

Grunden til, at jeg spurgte efter principperne for, hvad der skal være skattefinansieret, og hvad der skal være brugerbetalt, er jo lige præcis den fremtidige udvikling – den kattelem, som Socialdemokratiets ordfører åbnede i sin ordførertale, at man nok måtte se i øjnene, at udgifterne ville stige. Men så blev der ikke sagt mere, og det er derfor, jeg gerne vil vide, hvad principperne er for adskillelse mellem det, man synes skal være skattefinansieret, og det, der skal være helt eller delvis brugerfinansieret.

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Det er nok ikke nemt at fange på ét minut, hvad jeg egentlig mente med det, jeg sagde. Men det, jeg prøvede at påpege i al hast, var, at vi i Danmark har valgt en model for finansiering af velfærden, hvor staten betaler 86,3 pct., og i Frankrig har man valgt en model, hvor staten finansierer 19,6 pct. Man har altså en helt anden model for det, en såkaldt europæisk model, for